

er rigtig, at Administrationen saaledes uden videre kan vise flere Hundreder af Fiskere bort fra et Band, eller rettere sagt, kan tage det Band bort fra dem, hvor de have søgt deres Næring i en hel Række af Aar, er et Spørgsmaal, som det forekommer mig ogsaa burde underkastes den lovgivende Magts Skøn og Bedømmelse. Man har vistnok, som jeg allerede før sagde, fra Begyndelsen af hylbet den Grundsetning, ikke alene her i Landet, men i mange Lænde, at Havet var fælles Eiendom, og at det, der kunde indvindes fra Havet, var dens Eiendom, som først tog det i Besiddelse, men man er Tid efter anden flaaet ind paa et andet Princip, nemlig at Staten skal være Eier til det, hvorover der ingen Eier gives, og paa den Maade tror jeg, at den saakaldte Forstrandsret først er opstaaet med Hensyn til alt fra Havet opdrevet Gods. Der er dog endnu den Besynderlighed, at, medens Alt, hvad der er inddrevet paa Forstranden, tages i Besiddelse af Staten eller af de private Eiere, til hvem Staten har overdraget Forstrandsretten, tilkommer det, der optages i Havet, naar det flyder i en vis Afstand fra Land, saavidt jeg veed, den, der har optaget det; jeg veed i alt Fald, at Optageren af det, som svømmer i en vis Afstand fra Land, har langt større Eiendomsret der over, end han har over det, der er drevet ind paa Forstranden, idet han slet ingen Eiendomsret har over dette. Heraf har jeg forklaret mig, at Staten paa visse Steder sætter sig i Besiddelse af Eiendomme, som naturligen ere groede frem ude i Fjorde eller i Havet, hvorimod man paa andre Steder har ladet vedkommende Lodseiere upaataalt benytte det Tilgroede, men dette Spørgsmaal har, som jeg allerede før har bemærket, ved disse kunstige Udtørringer og Inddæmninger faaet en saadan Udvidelse og Udstrækning, at det mer og mer bliver af Betydning at faae afgjort, hvorvidt det er rigtig at ordne alle de deraf opstaaede Spørgsmaal, ad administrativt Veie. — Der er et andet Spørgsmaal, som staar i temmelig nær Berøring med det af mig her fremhævede. Ligesom nemlig mange Lodseiere have vundet Betydeligt, idet store Strækninger udfor deres Eiendomme ere tilgroede, hvilke Strækninger

de, da upaataalt ere vedblevne at benytte, har Havet paa andre Steder bortfkaaret, store Strækninger af de vedkommende Lodseieres Eiendom, men desuagtet er det samme Hartkorn og den samme Tiende vedbleven at hvile paa disse Eiendomme. Dette Spørgsmaal har været under Behandling i Finantsudvalget i Aar og har fundet sit Udtryk i dets Betænkning, men i Forbindelse med det Spørgsmaal, jeg her har tilladt mig at udvikle, vil jeg henlede saavel den høie Regjerings som det høie Things Opmærksomhed paa, at Staten paa enkelte Steder sætter sig i Besiddelse af Eiendomme, som indvindes fra Havet, ligesom den vistnok ogsaa med Tiden faar en Indtægt af de Eiendomme, med Hensyn til hvilke der gives Koncession. Jeg veed rigtig nok ikke, hvilken Indtægt for Staten der fordras af de Eiendomme, over hvilke der saaledes ved Koncession gives Eiendomsret, men jeg antager, at Staten faaar en Indtægt deraf med Tiden, og jeg vil derfor henstille, om det ikke ogsaa paa den anden Side var retfærdigt og billigt, at de Lodseiere, hvis Jord bortfkyllas af Havet, i alt Fald fik faa megen Godtgjørelse af Staten, at de bleve fritagne for Hartkorn og Tiende. Jeg tror, at der kunde være meget Berettiget i en saadan Udjevning af den Skade og den Gevinst, som Havet foraarsager. — Det er i Anledning af, hvad jeg her har tilladt mig at fremhæve, at jeg har stillet følgende Forespørgsel til den høitærede Indenrigsminister: „Anser Indenrigsministeren Regjeringen for at være berettiget til ad administrativt Veie at meddele navngivne Personer eller Selskaber Eiendomsret over Landsstrækninger, der ved Udtørring eller paa anden Maade indvindes fra Havet? Vil Indenrigsministeren i bekræftende Fald gjøre Skridt til at se dette Forhold nærmere ordnet ved Lov?“

Indenrigsministeren: Det forekommer mig rigtig nok, at den ærede Forespørger i sin Motivering gif adskilligt udover det, der er Gjenstand for selve Forespørgselen, og han maa derfor egentlig ikke forlange, at jeg, i hvad jeg nu skal tillade mig at sige, skal kunne svare ham paa alle de af ham nævnte Punkter. Naar jeg holder mig til selve Forespørgselen,